

svršky jsou uloženy v budově, neboť udání v pojistce k tomu se vztahující má význam i podle čl. 6, odst. 1 všeob. poj. podmínek jako místo (místnost) pojištění vyznačené v pojistce. Jde tedy vlastně o dvě samostatné pojistné smlouvy. Následkem toho neohlášené množné pojištění jedné skupiny (svršků) se vztahuje svým účinkem sice na všechny věci této skupiny, nikoli však i na skupinu druhou, v souzeném případě na budovu, a jediné za tuto se vymáhá poměrná požární náhrada touto žalobou.

Čís. 15435.

K pojmu ztracené věci podle §§ 388, 389 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. září 1936, Rv I 2364/34.)

Žalobkyně tvrdí, že našla šperk patřící žalované, domáhá se na ní nálezného. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody :

Odvolací soud nepovažoval hodinky, o něž jde, za ztracené ve smyslu §§ 388, 389 obč. zák. Pojem »věci ztracené« vyznačuje pozbytí skutečné vlády nad nimi za okolností, že stav ten jest pokládati za trvalý a znovunabytí vlády nad nimi za věc pouhé náhody. Ztracenými jsou proto i předměty, jež přišly ze skutečné vlády jich držitele bez jeho vědomí a vůle, jež se dostaly na místo majiteli neznámé, pro jich určení nevhodné anebo pro jejich znovudosažení nepříhodné, takže jejich majitel dle pravidelného anebo alespoň pravděpodobného běhu věci již nemůže počítati s tím, že je dostane zpět do své vlády než čirou náhodou (rozh. č. 1642 Sb. n. s.). Není pochybné, že uvedený šperk, t. j. hodinky, bez vůle a vědomí držitele po případě zaměstnankyně Terezie K. vy-
padly z otevřeného výkladu na chodník před obchodem žalované firmy, která tím pozbyla skutečné vlády nad nimi. Nelze to na roveň postavit ani spadnutí zboží před krámem zavěšeného, neboť pro drahocenné hodinky by to bylo jistě místo nevhodné a žádný klenotník nebo hodinář tak nečiní. Nerozhodným jest i, zdali zaměstnanci žalované firmy hned mohli a musili hodinky na chodníku pozorovati, jakmile vystoupili z obchodu, neboť nehledíc k tomu, že jim vůbec ještě nebylo známo, že hodinky byly ztraceny, a až do objevení ztráty mohlo uplynouti tolik času, že již nebylo počítati s jejich znovunabytím na frekventovaném místě, nenahrazuje případná domněnka o tom, kde se věc pravděpodobně ztratila, vůbec skutečné vlády nad ní. Stejně lhostejné jest, že žalobkyně z okolností případu mohla seznati, kdo byl domnělým majitelem nalezených hodinek, neboť ustanovení § 389 obč. zák. zavazuje nálezce v takovém případě pouze k přímému vrácení věci předchozímu

držiteli, aniž mu upírá nárok na nálezné. Přisvědčiti lze odpůrkyni dovolatelčině ovšem v tom, že tento nárok nepřísluší tomu, kdo pozoroval, že někdo věc ztrácí. Ale v souzeném případě žalobkyně neviděla, že hodinky vypadly z výkladu žalované firmy.

Čís. 15436.

Kdo byl přijat soudním znalcem k pomocným pracem na znaleckém posudku, nestal se obchodním pomocníkem podle § 1 (1) zák. o obch. pom.

(Rozh. ze dne 24. září 1936, Rv I 295/36.)

Žalobce přednesl, že byl zaměstnán u žalovaného po dobu, po kterou žalovaný pracoval z příkazu krajského soudu na znaleckém nálezu v trestním řízení proti činitelům jedné záložny. Se žalovaným měl žalobce ujednán po dobu trvání služebního poměru plat 1.500 Kč měsíčně. Žalobce měl obdržeti za dobu, po kterou pracoval u žalovaného, celkem 12.000 Kč. Obdržel však celkem ve splátkách 8.900 Kč a proto mu dluhuje žalovaný 3.100 Kč. Proto navrhl odsouzení žalovaného k zaplacení této částky. Proti žalobě namítl žalovaný také, že žalobce bez jeho svolení provozoval v obchodním odvětví zaměstnavatelově obchody na vlastní účet a že byl za tuto činnost odměněn částkou, již namítá započtením. **P r v ý s o u d** uznal žalobní nárok i započtením namítanou pohledávku důvodem po právu. **O d v o l a c í s o u d** započtením namítanou pohledávku důvodem po právu neuznal.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y :

Žalovaný opřel námitku započtení toho, co si žalobce vydělal prací vykonanou mimo zaměstnání u žalovaného, o ustanovení § 7 zákona č. 20/10 ř. z., podle kterého nesmějí zaměstnanci uvedení v § 1, první odstavec právě řečeného zákona bez svolení zaměstnavatele ani provozovati samostatný kupecký podnik, ani činiti na svůj nebo cizí účet obchody v obchodním odvětví zaměstnavatelově. U žalobce tyto předpoklady započtení nebyly splněny. Žalobce byl přijat žalovaným k pomocným pracem při nálezu ve věci dotčené záložny, v které žalovaný byl jakožto stálý soudní znalec krajského soudu pověřen vypracováním znaleckého posudku v trestní věci proti činitelům oné záložny. Z tohoto a z vlastního přednesu žalovaného jest zřejmé, že žalobcovo zaměstnání u žalovaného souviselo výhradně s činností žalovaného jako stálého soudního znalce, kterou však s provozováním jeho podniku nelze ztotožňovati. Jako soudní znalec náležel žalovaný k osobám, jejichž činnost jest upravena ustanoveními trestního řádu a patří k důkazním prostředkům trestním řádem stanoveným, jejichž provádění se děje za spolupůsobení soudu v řízení trestním řádem upraveném. Touto úřední podstatou rázu veřejnoprávního se rozlišovala zvláštní samostatná čin-